

BIJLAGE

Bijlage nr. 1

Bijdrage aan de visienota van de Vlaamse minister van Cultuur

1. Landschapstekening

Brussel is bij uitstek een diverse en gelaagde stad, en dat vertaalt zich ook in kunsten en cultuur. Het geheel aan actoren binnen de kunsten is:

- Talrijk, gelet op het hoofdstedelijk en internationaal karakter van Brussel.
- Disciplinerijk en discipline-overstijgend: alle mogelijke kunstdisciplines zijn actief in Brussel, en bovendien zijn er ook heel wat multi-disciplinaire of transdisciplinaire actoren.
- Divers: er bevinden zich zowel grote kunstenpodia als heel wat kleinere, meer experimentele werkingen, en bijzonder veel individueel kunstenaars.
- Meertalig: de bovenstaande opmerkingen gelden zowel voor Nederlandstalige als Franstalige werkingen; bovendien zijn er heel wat werkingen die Engels of andere talen extensief gebruiken. Dit heeft niet enkel te maken met de aanwezigheid van Europese instellingen, maar ook met de aantrekkingskracht van Brussel voor internationale kunstenaars: Brussel biedt niet enkel een superdiverse en meertalige omgeving, er bevinden zich ook internationaal vermaarde opleidingen, bijzonder veel experimentele werkingen en werkplekken, en in vergelijking met andere hoofdsteden of grootsteden is zowel werk- als leefruimte relatief betaalbaar.
- Een veld van kruisbestuiving: de laatste decennia is Brussel van een tweetalige stad met voornamelijk afzonderlijke circuits een meertalige stad met, van en voor meervoudige en meerduidige identiteiten geworden. Samenwerking tussen verschillende partners neemt alsmar toe, en dit ook over talen heen.

Brussel is een creatieve grootstad die veel talent aantrekt en kansen biedt. De kunstensector wordt er ondersteund vanuit de beide gemeenschappen. De aanwezigheid van professionele, toonaangevende podia zijn een troef. Deze podia enten zich op een netwerk van kleinere werkplaatsen, alternatieve managementbureau's en festivals. Ook de aanwezigheid van vernieuwende kunstopleidingen in diverse disciplines zorgen voor een kruisbestuiving en een aantrekkingskracht die tot ver buiten België weerklank vindt. Deze context en de combinatie van een jonge bevolking en een nationale en internationale instroom van kunstenaars, of via het kunstonderwijs, of die achteraf kiezen voor Brussel als plek van ontwikkeling, zorgt ook dat de stad en Brussel als biotoop een plek is waar ontwikkeling centraal staat, en een veelheid aan kansen, marge en experiment een boeiende humus bieden voor nieuwe vormen van expressie, van kunst maken, van kunst beleven.

Het cultuurbeleid is in Brussel een zaak van meerdere overheden. De Vlaamse en de Franse Gemeenschap zijn exclusief bevoegd voor (cultuur/sport/jeugd) materies van die instellingen en organisaties die zich wegens hun organisatie of activiteiten uitsluitend tot de ene of de andere gemeenschap richten (de zogenaamde unicommunautaire instellingen). De Vlaamse Gemeenschap ondersteunt Kunsten in Brussel via het Kunstendecreet en via het ter beschikking stellen van infrastructuur – van het ter beschikking over tussenkomst voor beheerskosten tot investeringen in infrastructuur. Het kunstenebeleid van de Vlaamse Gemeenschap heeft een enorme impact op het kunstenveld in Brussel; zowel voor structurele werkingen als professioneel opgezette en ingebedde kunstprojecten als voor de ondersteuning van individueel kunstenaars is het Kunstendecreet dikwijls van doorslaggevend belang.

De VGC speelt hier een belangrijke rol als stedelijke overheid, aanvullend bij de decretale regelgeving, gekaderd binnen een verordening, en met eigen accenten. De VGC voorziet zowel in structurele subsidies, trajectsubsidies als projectsubsidies. Door de ondersteuning van kunstenaars, werkplaatsen en toonplaatsen, is er een ruim en divers netwerk voor zowel creatie als presentatie.

Langs Franstalige kant is het kunstenebeleid in handen van de Franse Gemeenschap en de Cocof.

Er dient in Brussel echter ook rekening gehouden te worden met andere overheden die op een directe of indirecte manier invloed hebben op het cultuurlandschap. Enkele voorbeelden om dit te illustreren:

- De federale overheid:
 - o is verantwoordelijk voor de culturele restmaterie die geldt voor alle biculturele instellingen en organisaties;
 - o is verantwoordelijk voor de regelingen die rechtstreeks personen betreffen (bv. ondersteuning van kunstenaars);
 - o beheert de federale wetenschappelijke en culturele instellingen en musea, zoals bv. het Paleis voor Schone Kunsten, de Koninklijke Musea voor Kunst en Geschiedenis, het Rijksarchief;
 - o regelt de vzw-wetgeving;
 - o intervenueert in de sport- en culturele infrastructuur via Beliris.
- Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest:
 - o is verantwoordelijk voor de internationale uitstraling en het imago van de stad, maar ook voor kunst in de publieke ruimte en onroerend erfgoed die beide onder de bevoegdheid ruimtelijke ordening vallen, en subsidieert in dat kader ook een aantal culturele evenementen
 - o kan na de zesde staats hervorming ook biculturele initiatieven ondersteunen.
- De 19 gemeenten in het Brussels hoofdstedelijk gewest:
 - o beschikken elk over een schepen voor cultuur, sport en jeugd en kunnen een autonoom beleid binnen hun gemeente voeren;
 - o zijn soms eigenaar van culturele infrastructuur.

Culturele initiatieven laten zich niet binden door de bevoegdheidsverdelingen en zij bespelen dan ook de randgebieden tussen de overheden. Dit laat zich ook zien op het veld, waar er steeds meer samenwerking is tussen Vlaamse instellingen en hun Franstalige evenknieën. Een concreet voorbeeld hiervan is het samenwerkingsakkoord tussen het Brussels Kunstenoverleg en het Réseau des Arts à Bruxelles; biculturele initiatieven zoals Zinneke, het KunstenfestivaldesArts of Cinema Nova bieden al talrijke jaren meertalige activiteiten en een blik op een diverse stad. De diverse of superdiverse stad uit zich ook in werkingen met sterk interculturele benadering en uitstraling, zoals Muziekpublieque of Globe Aroma.

De diverse overheden vinden elkaar steeds meer, wat zich onder meer manifesteert in een cultureel akkoord met de Franse Gemeenschap. Dit biedt een opening naar een beter gestructureerd overleg en ook gezamenlijke inspanningen in Brussel.

Internationale profilering van Brussel als kunst- en cultuurstad is eveneens een thema dat idealiter uitgewerkt wordt in samenwerking tussen het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, de Vlaamse en Franstalige overheid, zowel inhoudelijk als promotioneel. Belangrijk hierbij is dat internationale profilering meerzijdig benaderd wordt: Brussel als kunststad biedt een venster op de wereld, en brengt de wereld naar Brussel. Gelet op het feit dat Brussel zowel Vlaamse, Belgische als Europese hoofdstad is, betekent dit meer dan enkel het promoten van de eigen cultuur, maar de eigen cultuur ook laten voeden door andere culturen.

Tegelijk mag niet voorbijgegaan worden aan de grote waaier van innovatieve en experimentele werkingen voor kunstenaars. De aanwezigheid van een groot potentieel en de stedelijke omgeving nodigt kunstenaars uit tot samenwerking en experiment. Investeren in dit talent (ook inzake infrastructuur, communicatie, ...) is noodzakelijk om de kunstscène van de toekomst, ook internationaal, te blijven uitbouwen. De grote rijkdom aan individuele kunstenaars vraagt in Brussel nog meer als elders een sterke aandacht voor begeleiding en ondersteuning van de individueel

kunstenaar, met aandacht voor thema's als inbedding, ontwikkeling, loopbaan, maar evenzeer facilitaire voorzieningen als atelier- en experimenteeruimte en spreiding.

De aanwezigheid van heel wat labogerichte, laagdrempelige kunstorganisaties biedt kansen aan allerhande kunstenaars voor samenwerkingen en experimenten. Dit staat echter meer en meer onder druk: binnen de structurele periode van het Kunstendecreet werden heel wat van deze werkplaatsen, die ervoor wel een structurele ondersteuning kregen binnen het Kunstendecreet, niet meer opgenomen. De VGC blijft het belang van deze experimentele plekken benadrukken, ook met structurele ondersteuning, maar kan deze werkingen op lange termijn niet voldoende draagkracht geven om met een kleinschalig budget even doortastend en creatief te blijven. Een aantal van deze experimentele werkingen bevindt zich ook in een boeiende fase van heroriëntering, experimentele vormen van samenwerking en een openheid die aansluit bij tendensen tot co-working, sharing, co-creatie. Dit is een belangrijke evolutie die ook omwille van het belang voor individueel kunstenaars voldoende ademruimte verdient. Daarnaast zijn er ook veel plekken en werkingen die kleinschalig opereren zonder subsidies (en non-profit) als werkingen en toonplekken die vanuit een profit-structuur tentoonstellingen of voorstellingen opstellen of werk ondersteunen.

De VGC voorziet een spreiding van ondersteuningsmogelijkheden, waarbij geen onderscheid of verschillen worden gehanteerd naargelang de disciplines of categorie, van podia tot literatuurhuis, van kunstenwerkplaats tot gezelschap. Dit betekent dat multidisciplinaire en nieuwe uitingen of ongewone samenwerkingen makkelijker ingang vinden bij de VGC dan bij andere mogelijke overheidspartners. Voor kleinere, nieuwere of meer experimentele initiatieven kan de VGC de enige of eerste structurele partner zijn; voor meer gevestigde partners gaat dit veelal hand in hand met een ondersteuning vanuit het Kunstendecreet. De VGC biedt ook een grote aanspreekbaarheid en gericht individueel advies aan individuen of verenigingen en volgt actief het werkveld op. De VGC heeft daarin een eerstelijnsfunctie naar beginnend talent. De projectsubsidies bieden hier dikwijls een belangrijke impuls. Ook investeert men vanuit het kunstenbeleid vaak in cross-overs om zo onderzoek en alternatieve benaderingen van de stedelijke uitdaging mogelijk te maken. De lijn van trajectsubsidies stimuleert ook dikwijls het leggen van minder voor de hand liggende verbindingen en coalities.

De keuze om via een gericht kunstintegratiebeleid kwalitatieve, artistieke ingrepen te ondersteunen creëert onmiskenbaar een meerwaarde voor de recente en op handen zijnde renovaties van het eigen patrimonium. Het parcours van Vers Brussel ontwikkeld in opdracht door Passa Porta is een uniek project dat zijn voltooiing nadert, waarbij literatuur en beeldende kunst zich enten op het stedelijke weefsel. Het netwerk van 22 gemeenschapscentra speelt soms ook een rol in de ondersteuning van zowel creatie als spreiding van jonge initiatieven.

Ook samenwerkingen van kunsten met andere domeinen – in de eerste plaats lokaal cultuurbeleid, gemeenschapscentra, erfgoed, maar ook amateurkunsten en bij uitbreiding onderwijs en welzijn worden enkel nog belangrijker.

Kunst is vaak een barometer voor de samenleving en een positieve katalysator voor verandering, van de woonkamer over het museum tot in de publieke ruimte, en dwars doorheen alle beleidsdomeinen.

2. Beleidsaccenten in het kunstenbeleid van de VGC

Connecting Brussels through Arts

Inleiding

De heropleving van steden als Bilbao, Berlijn, Glasgow of Rijsel valt niet toevallig samen met hun imago als kunststad, designstad, muziekstad... Het zijn resultaten van een beleid dat stadsontwikkeling ziet als een mix van een goede ruimtelijke planning, degelijk onderwijs, goede zorg én een dynamisch cultuurbeleid.

De recepten voor dat cultuurbeleid zijn heel divers. Bilbao heeft zich met het bouwen van één museum ontwikkeld van een verlopen industriestad tot een topbestemming voor cultureel toerisme. Rijsel van zijn kant zet al een halve eeuw in op een mix van evenementen, educatieve en culturele programma's gedragen door verenigingen en vrijwilligers... Vandaag gaat 15 % van het budget van Rijsel naar de productie en promotie van cultuur. Berlijn had na de Wende goedkope ruimte zat en voerde een fiscaal en sociaal beleid dat creativiteit aantrok.

Een stedelijk kunstenbeleid koestert zijn geschiedenis en kijkt tegelijkertijd naar de toekomst. Het zoekt naar een evenwicht tussen de stad als vitrine van kunst en de stad als broeiplaats voor artistieke productie. Het probeert internationale uitstraling te koppelen aan lokale verankering. En het zorgt steeds voor een sociale dimensie. Cultuurbeleid is het vormen van een gemeenschap van ideeën, productie, innovatie, ontmoeting... Een stad met een dynamisch kunstenbeleid laat ruimte voor experiment, kijkt met een onbevangen blik, teert zelfs op wat chaos en serendipiteit. Een omgeving die nieuwsgierig én productief maakt, is ook stimulerend voor diegene die geen kunstenaar zijn: professionals, ondernemers, studenten... burgers.

Brussel: een gedeelde, verdeelde, jonge stad

Wat er met de publieke ruimte gebeurt, hebben Brusselaars zelf voor een goed deel in handen. Onderwijs en cultuur zijn sinds 35 jaar gemeenschapsbevoegdheden en kennen een gescheiden bestuurlijke autonomie en dynamiek. Niet voor de Federale culturele instellingen, die ondeelbaar waren, en ondeelbaar zijn, getuigen van een rijk gemeenschappelijk verleden, maar vandaag vaak mismeeesterd, omdat ze geen deel uitmaken van een gemeenschappelijke toekomst. Er zijn tekenen dat na 35 jaar de Gemeenschappen rijp zijn voor het uittekenen van die gemeenschappelijke toekomst, ondeelbaar verbonden met het Brussels Gewest.

Die culturele autonomie heeft gezorgd voor een rijk en divers kunstenaanbod, maar ook voor de vaststelling dat, als het gaat om **toegang** tot dat aanbod, tot onderwijs en zorg, tot onderzoek en kunst, tot innovatie, de feitelijke scheidslijn niet loopt tussen de Gemeenschappen, maar doorheen de organisaties, diensten en instellingen van beide. Een scheidslijn die wijst op een kansenkloof, en ook op culturele kansarmoede. Brussel is een jonge stad, en, zoals andere steden in Europa, een antwoord op een vergrijzend continent. Een samenleving die wil innoveren, doet dat via jongeren, op voorwaarde dat die opgeleid zijn in het vasthouden van verbeelding, toegang hebben tot nieuwe technologieën, groeiperspectieven hebben en de energie om zich aan te passen aan veranderingen en om die veranderingen zelf mee vorm te geven. De kunstenaars en kunsteninstellingen die we vandaag in Brussel hebben, en die Brussel een creatieve dynamiek geven, kunnen de kunstenaars van de toekomst die energie geven.

Brussel: nood aan samenhang door samenwerking

De afgelopen jaren groeide de roep naar samenwerking, om een gemeenschappelijk cultuurbeleid, als uiting van een gedeelde trots, een gedeelde identiteit als cement in een mozaïek van vele en veranderende gemeenschappen.

Als we niet radicaal inzetten op een beleid dat Brusselaars verbindt door een gemeenschappelijke identiteit in een meervoudige identiteit, dan wordt de superdiversiteit van deze stad een voedingsbodem voor segregatie en conflicten, in plaats van een laboratorium voor nieuwe vormen en nieuwe gedachten. Verbinden in een stad doe je door een publieke ruimte die aanzet tot ontmoeting en sociale mix, door uitwisselingen en samenwerking op het vlak van onderwijs, door cultuur te delen en door een gedeelde cultuur. Door een kunstenbeleid dat inspireert, én verbindt, dat meertalig is in alle betekenissen van het woord, dat open is, zich niet opsluit in disciplines, dat uitbreekt uit cultuurtempels en binnendringt in scholen, in wijken, in zorgcentra...

Brussel: een stad van kunstenaars

Een stad die aantrekkelijk is voor (jonge) kunstenaars, is dat ook voor (jonge) ondernemers. Er zijn in Brussel nogal wat kunstenaars, designers, architecten... die, om een Duits automerk te parafraseren "Brüssel Leben". Of zij ook *in* Brussel kunnen blijven leven, zal afhangen van het vinden van geschikte en betaalbare werkplekken en van het uitbouwen van een minimaal sociaal en fiscaal billijke werkomgeving.

- Een gemeenschappelijk kadaster van infrastructuur en materiaal, tijdelijk of permanent, exclusief of polyvalent, is een zaak/taak van alle overheden. De VGC en de Cocof kunnen daarin een regierol opnemen. In het investeringsbeleid van de VGC, zowel wat de eigen gemeenschapscentra betreft, als subsidies voor bijvoorbeeld scholen, is polyvalentie een rode draad, ook in functie van plaatsen voor artistieke creaties.
- De Vlaamse overheid heeft een kader uitgetekend voor het nieuwe kunstendecreet. Dat kader stoelt op vijf functies: ontwikkeling, productie, presentatie, participatie, reflectie. Die zijn, wat ons betreft, *niet* onlosmakelijk verbonden als voorwaarde voor erkenning en subsidiëring. We pleiten hier voor de grootste souplesse, waarbij de regelgeving zich aanpast aan de dynamiek en beperkingen van de stad. Liefst zouden we bijvoorbeeld de werkplaatsen die in een vorig kunstendecreet de subsidiedrempel niet haalden, terug zien opduiken. De Vlaamse overheid moet blijvend en direct investeren in de infrastructuur van de kunstinstellingen én in de exploitatie ervan, zodat die niet weegt op de budgetten voor creatie en presentatie.
- Het Gewest heeft de mogelijkheden tot het creëren van een financieel gunstige omgeving via vrijstelling van onroerende voorheffing op die werkplekken, of door een korting op de RSZ via een erkenning als bijzondere doelgroepwerknemer.
- De VGC kent sinds een zevental jaren nu een bescheiden aantal trajectsubsidies toe aan (jonge) Brusselse kunstenaars die hiermee een persoonlijke artistieke evolutie proberen door te maken. Een rugzakje zonder eindexamen. Het is een voorbeeld, naast andere projectsubsidies met een lage drempel, hoe de VGC zijn rol ziet: als opstap, als groeipad naar het verwerven van een plek in het Brussels kunstenlandschap, en ooit misschien naar een erkenning door Vlaanderen. Dit zijn vormen van financiële ondersteuning die au fond enkel te maken hebben met belovende, nieuwe, uitmuntende artistieke talen, en dus ook het potentieel hebben om, via een cultureel akkoord, gedeeld te worden met de Cocof.
- De aanwezigheid van professionele, vaak internationaal gerenommeerde artistieke opleidingen, zowel van de Franse als Vlaamse Gemeenschap, bieden kansen, tot uitwisseling met elkaar, tot kruisbestuiving tussen opleidingen en instellingen, en tussen kunstenaars-in-wording en de stad.

- Ook op het vlak van organisatievormen van kunstenaars innoveert Brussel. Het beleid moet die nieuwe formats, die te maken hebben met het delen van ruimte, het delen van logistieke en administratieve lasten én het zoeken naar nieuwe vormen van inhoudelijke samenwerking tussen kunstenaars en creatieve ondernemers, mee ondersteunen.

Brussel: van een stad van kunst tot kunststad

Brussel voert al jaren, ook via de subsidiëring van culturele evenementen, een wat ad hoc city-marketingbeleid. Van Zinneke in de Brusselse wijken, over theater en dans op de Brusselse podia, tot topcollecties in de federale musea: Brussel is een stad van kunst die zich niet als permanente kunststad op de kaart kan zetten. De VGC heeft, behalve een mening, weinig instrumenten om daar iets aan te veranderen.

Wij zien vijf kapstokken om bij het merk "Brussel" in de toekomst bij Brusselaars zelf, bij Vlamingen én bij internationale cultuurtoeristen spontaan de connotatie "kunst" op te roepen.

- De federale culturele en wetenschappelijke instellingen verdienen een gedeelde ambitie, vertaald in een gedeelde juridische koepel-structuur waarin het Brussels Gewest met de twee Gemeenschappen afspraken maken over het beheer van de gebouwen, het conserveren en ontsluiten van de collecties. Die structuur moet geleid worden door internationale intendanten en wetenschappers. Die moeten de kunstschat van Brussel aan de wereld tonen, en de wereld naar Brussel halen.
- Ook voor een aantal Vlaamse cultuurhuizen in Brussel moet de internationale erkenning de ambitie zijn. De internationale kwaliteit is er al. AB, KVS, Kaaitheater en het VROK zijn voortrekkers van een samenwerking die het beste van Vlaanderen aan Brussel, en het beste van Brussel en de wereld aan Vlaanderen toont. Een sterkere financieel draagvlak, op het niveau van dat van de Vlaamse instellingen, zou niet alleen een financiële boost geven, maar ook ruimte vrijmaken binnen de budgetten van de VGC om Brussel als stad van kunstenaars verder te laten groeien. Vandaag gaat bijna 60 % van het VGC-budget voor de Kunsten naar aanvullende subsidies voor organisaties die hun structurele subsidie via het Kunstendecreet van de Vlaamse overheid krijgen.
- De bestuursakkoorden van de Brusselse Regering en van het College van de VGC kijken uit naar een "culturele zomer van Brussel", één bundeling van artistieke krachten met een programma waar cultuurliefhebbers het vliegtuig voor nemen. Het is dan ook een evidente opstap voor het bundelen van alle bestuurlijke krachten, als een onderdeel van een cultureel akkoord, waarbij Vlaanderen een partner wordt in die culturele zomer.
- Brusselaars én bezoekers moeten zo makkelijk mogelijk aan culturele informatie en tickets geraken. Vandaag investeert de Vlaamse overheid behoorlijk wat middelen aan de wekelijkse agenda, ingebed in Brussel Deze Week, met Visit Brussels als interface voor de backoffice. Het meest voor de hand liggende engagement voor een cultureel akkoord is gedeelde en meertalige cultuurcommunicatie.
- Tot slot moet de (semi)publieke ruimte in Brussel kunst uitademen. De Metro is in kilometers veruit het grootste museum van Brussel. Geïntegreerde kunst is deel gaan uitmaken van elk plein dat aangelegd wordt of elke gemeenschapsinfrastructuur die we bouwen. Blinde muren worden scènes uit een strip. De VGC speelt hierin een bescheiden rol – het project Vers Brussel bv, dat poëzie verbindt met beeldende kunst in de publieke ruimte, loopt na 10 jaar naar een eindpunt. We willen die rol verder blijven spelen.

Brussel: een stad van kunsteducatie

Van ABC tot de educatieve diensten van de federale musea: wie zijn kinderen wil laten opgroeien in kunst, vindt in Brussel een divers en rijk aanbod van kunsteducatieve diensten en (deel)werkingen. De deelname aan dat aanbod is minder divers, terwijl culturele geletterdheid toch een instrument is tegen ongelijkheid. Of kan zijn. De deelname aan het kunstaanbod als volwassene wordt bepaald door de prikkels die men (niet) kreeg als kind.

- Kleinere organisaties binnen het kunstendecreet hebben vaak een aanbod dat kinderen kan prikkelen, maar niet de middelen om daarrond een echte educatieve werking te ontplooiën. We willen met de Vlaamse Gemeenschap onderzoeken of daar geen vormen van ondersteuning van samenwerking/clustering mogelijk zijn.
- We denken dat de kunsten ook een sociale hefboom kunnen zijn: voor interculturaliteit, voor het creëren van een positieve identiteit en een positief zelfbeeld, zelfs voor het bestrijden van armoede. De Vlaamse Gemeenschap kan hier, zeker ten aanzien van de grote steden, een bijzondere inspanning voor doen. Brussel kan hier een inspiratie zijn.
- Via projecten als "kunstenaar in de klas" willen we kinderen en leraren confronteren met artistieke talen en creativiteit als instrument om problemen op te lossen en de wereld beter te begrijpen. Financiële instrumenten voor deelname aan het kunstaanbod (zoals een paspartoe) hebben pas effect als mensen ook de codes van de kunst begrijpen.

Aanbevelingen voor de uitvoering van het Vlaams Kunstendecreet en kunstenbeleid in Brussel

Deze tekst kleurt wat buiten de lijnen van het kunstendecreet. Het probeert net de uitvoering van dat decreet wat te kaderen in een visie die kan gedeeld worden door de verschillende overheden die in Brussel het cultuurbeleid mee vorm en kleur geven. Directe aanbevelingen voor de Vlaamse Gemeenschap, die inhaken op deze Brusselvisie zijn:

1. het versterken van de financiële draagkracht van de Brusselse kunstenhuizen, o.m. door een erkenning als Vlaamse Kunsteninstelling.
2. Het soepel omgaan met de verschijningsvormen van de Kunsten in Brussel, door functie-specialisatie mogelijk te maken.
3. Een bijzondere aandacht en inspanning voor meer fysieke ruimte voor de productie van kunst.
4. Het vertalen van de superdiversiteit van Brussel in het aanbod zelf, het management van dat aanbod én de deelname aan dat aanbod.
5. Structurele samenwerking met de Franse Gemeenschap over het kunstenbeleid in Brussel, in samenspraak met de twee Gemeenschapscommissies
6. Structurele mogelijkheid inbouwen tot co-financiering van trans- of a-communautaire kunstenorganisaties en –instellingen.

Gezien om gevoegd te worden bij Collegebesluit houdende de goedkeuring van de elementen voor de visienota in uitvoering van het Vlaamse decreet houdende de ondersteuning van professionele kunsten van 4 december 2013 nr. 20142015-0366 van 26-02-2015

De collegeleden,

Bianca DEBAETS

Pascal SMET

Guy VANHENGEL